TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS
2005 m. spalio 20 d.*

Sujungtose bylose C-327/03 ir C-328/03

dėl *Bundesverwaltungsgericht* (Vokietija) 2003 m. balandžio 30 d. Sprendimais, kuriuos Teisingumo Teismas gavo 2003 m. liepos 28 d., pagal EB 234 straipsnį pateiktų dviejų prašymų priimti prejudicinį sprendimą bylose

Vokietijos Federacinė Respublika,

prieš

ISIS Multimedia Net GmbH und Co. KG, atstovaujamą **ISIS Multimedia Net Verwaltungs GmbH** (C-327/03),

Firma O2 (Vokietija) GmbH und Co. OHG (C-328/03),

* Proceso kalba: vokiečių.

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas A. Rosas, teisėjai J. Malenovský, S. von Bahr (pranešėjas), A. Borg Barthet ir U. Lõhmus,

generalinis advokatas: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
posėdžio sekretorė M. Ferreira, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2004 m. lapkričio 11 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— Vokietijos Federacinė Respublika, atstovaujamos S. Prömper, K. Schierloh,

— *ISIS Multimedia Net GmbH und Co. KG*, atstovaujamos *ISIS Multimedia Net Verwaltungs GmbH*, savo ruožtu atstovaujamos *Rechtsanwalt* R. Schütz,

— *Firma O2* (Vokietija) *GmbH und Co. OHG*, atstovaujamos *Rechtsanwalt* M. Hoffmann,

— Jungtinės Karalystės vyriausybės, atstovaujamos K. Manji, padedamo *barrister* S. Moore,

— Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos C. Schmidt ir M. Shotter,

išklausęs 2004 m. gruodžio 9 d. posėdyje pateiktą generalinio advokato išvadą,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymai priimti prejudicinį sprendimą yra susiję su 1997 m. balandžio 10 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 97/13/EB dėl bendrųjų leidimų ir individualių licencijų išdavimo telekomunikacijų paslaugų srityje bendrųjų principų (OL L 117, p. 15) išaiškinimu.

2 Šie prašymai paduoti nagrinėjant du ginčus, kilusius tarp Vokietijos Federacinės Respublikos ir *ISIS Multimedia Net GmbH und Co. KG*, atstovaujamos *ISIS Multimedia Net Verwaltungs GmbH* (toliau – *ISIS Multimedia*), bei *Firma O2* (Vokietija) *GmbH und Co. OHG* (toliau – *Firma O2*) dėl Telekomunikacijų ir pašto

reguliavimo institucijos (Regulierungsbehörde für Telekommunikation und Post, toliau – reguliavimo institucija) reikalaujamų rinkliavų pagal prašymus skirti telefono ryšio numerius.

Teisinis pagrindas

Bendrijos teisės aktai

3 Direktyvos 97/13 11 straipsnyje nustatyta:

„1. Valstybės narės užtikrina, kad bet kokie iš įmonių reikalaujami su leidimų gavimo procedūromis susiję mokesčiai būtų skirti tik individualių licencijų išdavimo, administravimo, kontrolės ir įgyvendinimo procedūrų administracinėms sąnaudoms padengti. Mokestis už individualią licenciją turi būti proporcingas atliktam darbui, o informacija apie jį pakankamai išsamiai paskelbta ir lengvai prieinama.

2. Nepažeisdamos 1 dalies, valstybės narės gali, kai naudojami riboti ištekliai, leisti savo nacionalinėms reguliavimo institucijoms nustatyti rinkliavas, skirtas optimaliam tokių išteklių panaudojimui garantuoti. Tokios rinkliavos neturi būti diskriminuojančios ir nustatomos visų pirma atsižvelgiant į poreikį skatinti naujų paslaugų plėtojimą ir konkurenciją.“ (Pataisytas vertimas)

Nacionalinės teisės aktai

4 Šiai bylai svarbūs yra šie nacionalinės teisės aktai: 1996 m. liepos 25 d. Telekomunikacijų įstatymo (*Telekommunikationsgesetz*) (BGBl. 1996 I, p. 1120, toliau – TKG) 43 straipsnio 3 dalis ir 1999 m. rugpjūčio 16 d. Reglamentas dėl rinkliavų už telekomunikacijų numerius (*Telekommunikations-Nummerngebührenverordnung*) (BGBl. 1999 I, p. 1887, toliau – *TNGebV*).

5 TKG 43 straipsnyje nustatyta, kad reguliavimo institucija vykdo uždavinius, susijusius su numerių valdymu, ir kad sprendimas dėl prašymo skirti telefono ryšio numerį suteikia pagrindą imti rinkliavą. Rinkliavos taikymą pateisinantys faktai ir šios rinkliavos dydis nustatomi teisės aktais pagal 1970 m. birželio 23 d. Įstatymą dėl administracinių išlaidų (*Verwaltungskostengesetz*) (BGBl. 1970 I, p. 821).

6 Pirminės redakcijos TNGebV 1 straipsnyje, siejant jį kartu su šios nuostatos priedo B 1 punktu, nustatyta, kad už 1 000 dešimtženklių telefono ryšio numerių bloko vietinės abonentinės linijos sektoriuje skyrimą reikia mokėti 1 000 DEM (maždaug 500 eurų) rinkliavą. Jeigu prašymas skirti telefono ryšio numerius atmetamas, imama rinkliava, kurią sudaro ketvirtadalis visos sumos už telefono ryšio numerio skyrimą – šiuo atveju 250 DEM (maždaug 125 eurų).

Pagrindinės bylos ir prejudiciniai klausimai

7 Telekomunikacijų įmonės *ISIS Multimedia* ir *Firma O2* paprašė reguliavimo institucijos skirti telefono ryšio numerius.

8 *ISIS Multimedia* iš prašytų 43 telefono ryšio numerių blokų gavo 37 blokus, sudarytus iš 1 000 dešimtženklių numerių. *Firma O2* iš prašytų 2 324 telefono ryšio numerių blokų gavo 2 303 blokus, sudarytus iš 1 000 dešimtženklių numerių. Dėl to šioms dviem įmonėms buvo nustatytos atitinkamai 38 500 DEM ir maždaug 2,3 mln. DEM rinkliavos.

9 Šių rinkliavų suma yra daugiau nei penkiolika kartų didesnė nei skiriant telefono ryšio numerius patirtos administracinės išlaidos ir daugiau nei tris kartus didesnė nei išlaidos, susijusios su prašymo skirti telefono ryšio numerius atmetimu. Be to, rinkliavos už skirto telefono ryšio numerį dydis yra maždaug 0,1 % nuo metinės apyvartos, kuri gali būti pasiekiama naudojant vieną numerį.

10 *Deutsche Telekom AG* (toliau – *Deutsche Telekom*) – įmonė, perėmusi istorinį operatorių, kuris buvo užėmęs monopolinę padėtį telekomunikacijų sektoriuje Vokietijoje, — turi nemokamai skirtą 400 milijonų telefono ryšio numerių rezervą. *Bundesverwaltungsgericht* manymu, nacionalinis teisės aktų leidėjas buvo numatęs įpareigoti šią įmonę sumokėti TNGebV nustatytą rinkliavą kaip atlygį už šio rezervo skyrimą, tačiau tai buvo neįmanoma, nes *Deutsche Telekom* nepateikė jokio prašymo skirti telefono ryšio numerius ir dėl to nebuvo taikomas TKG 43 straipsnis.

11 *ISIS Multimedia* ir *Firma O2* pareiškė ieškinį dėl reguliavimo institucijos sprendimo, įpareigojantį jas sumokėti rinkliavą. Pirmojoje instancijoje jų ieškinys buvo atmestas, tačiau apeliacinėje instancijoje patenkintas. Reguliavimo institucija padavė *Bundesverwaltungsgericht* kasacinį skundą.

12 Šis teismas nurodo, kad TKG ir TNGebV atitinka Vokietijos konstituciją. Jis taip pat mano, kad pagal Direktyvos 97/13 11 straipsnio 2 dalį leidžiama nustatyti rinkliavą,

susijusią su telefono ryšio numerių, kurie laikomi ribotais ištekliais, skyrimu. Tačiau jis klausia, ar šiai nuostatai, ypač poreikiui skatinti konkurenciją, neprieštaraujama, kai naujoms telekomunikacijų įmonėms taikoma rinkliava, iš dalies atitinkanti skirtų telefono ryšio numerių ekonominę vertę, o pagal nacionalinę teisę neįmanoma įpareigoti *Deutsche Telekom* už jos turimų telefono ryšio numerių rezervą sumokėti tokią pačią rinkliavą. *Bundesverwaltungsgericht* mano, kad, atsižvelgiant į konkurencijos padėtį, tikėtina, jog tokia rinkliava prieštarauja minėto straipsnio 2 daliai.

13 Šiomis aplinkybėmis *Bundesverwaltungsgericht* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui du toliau nurodytus prejudicinius klausimus, kurie bylose C-327/03 ir C-328/03 yra tapatūs:

„1. Ar pagal Direktyvą 97/13 <...> reguliavimo institucijos skirti telefono ryšio numeriai turi būti apmokestinami rinkliava, kuri apskaičiuojama atsižvelgiant į jų ekonominę vertę, net kai telekomunikacijų įmonė, vykdanti veiklą toje pačioje rinkoje ir užimanti joje dominuojančią padėtį, nemokamai perėmė didelį skaičių telefono ryšio numerių, kuriuos turėjo valstybės įmonė, užėmusi monopolinę padėtį, ir kuriai pagal nacionalinę teisę negalima *a posteriori* taikyti rinkliavų, susijusių su buvusiu šių telefono ryšio numerių rezervu?

Jei taip:

2. ar esant tokioms aplinkybėms naujiems į rinką įeinantiems operatoriams taikyti vienkartinę rinkliavą už telefono ryšio numerio skyrimą, lygų tam tikrai metinės apyvartos procentinei daliai (šioje byloje – 0,1 %), kurią galima pasiekti, jeigu šis

telefono ryšio numeris perduodamas galutiniam klientui neatsižvelgiant į kitas įėjimo į rinką sąnaudas ir remiantis šiomis sąnaudomis, neanalizuojant jų galimybių konkuruoti su dominuojančią padėtį užimančia įmone?"

14 2003 m. rugsėjo 22 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimi bylos C-327/03 ir C-328/03 buvo sujungtos, kad būtų bendrai vykdomos rašytinė bei žodinė proceso dalys ir priimtas galutinis sprendimas.

Dėl prejudicinio klausimų

Dėl pirmojo prejudicinio klausimo

15 Pirmuoju prejudiciniu klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar Direktyvos 97/13 11 straipsnio 2 dalis draudžia nacionalinės teisės aktuose, kaip antai nagrinėjamuose pagrindinėje byloje, naują telekomunikacijų operatorių įpareigoti sumokėti rinkliavą už naujai skiriamus telefono ryšio numerius, kai toje pačioje rinkoje dominuojančią padėtį užimanti telekomunikacijų įmonė nemokamai perėmė didelį telefono ryšio numerių rezervą, kurį turėjo jos perimta įmonė, užėmusi monopolinę padėtį, ir kai nacionalinės teisės aktai draudžia imti tokią rinkliavą už šį rezervą *a posteriori*.

Teisingumo Teismui pateiktos pastabos

16 *ISIS Multimédia*, *Firma O2* ir Europos Bendrijų Komisija teigia, kad naujiems operatoriams nurodyta pareiga sumokėti *TNGebV* nustatytą rinkliavą, kaip atlygį už

telefono ryšio numerių, būtinų teikti balso telefonijos paslaugas savo klientams vietinės abonentinės linijos sektoriuje, skyrimą, net kai *Deutsche Telekom* tai pačiai paslaugai teikti nemokamai naudojasi didele numerių atsarga, yra diskriminacija ir kliudo plėstis konkurencijai. Teisės aktai, kuriais ši rinkliava grindžiama, prieštarauja Direktyvos 97/13 11 straipsnio 2 dalies antrame sakinyje nustatytoms sąlygoms.

17 Tačiau Vokietijos vyriausybė visų pirma teigia, kad tokiais teisės aktais nediskriminuojama, nes *Deutsche Telekom* turi, kaip ir su ja konkuruojančios įmonės, mokėti rinkliavą už naujai skiriamus telefono ryšio numerius.

18 Kalbėdama apie telefono ryšio numerių rezervą, kurį *Deutsche Telekom* perėmė iš perimtos įmonės, minėta vyriausybė teigia, kad tuo metu, kai toks rezervas buvo sudarytas, jokia rinkliava nei pagal nacionalinę teisę, nei pagal Bendrijos teisę nebuvo taikoma. Todėl nėra pagrindo reikalauti šios rinkliavos už rezervą, kuri bet kuriuo atveju pagal nacionalinės teisės aktus negali būti sumokėta *a posteriori*.

19 Pagaliau Vokietijos vyriausybė papildo, kad tai, jog *Deutsche Telekom* nesumokėjo rinkliavos už telefono ryšio numerių rezervą, pateisinama tuo, jog šiai įmonei tenka sunki visuotinos paslaugos našta, taip pat tuo, jog ši įmonė perėmė didelį skaičių tarnautojų bei kartu pareigą išmokėti jiems pensijas.

20 Jungtinės Karalystės vyriausybė teigia, kad pareiga sumokėti rinkliavą, nustatytą atsižvelgiant į skirtų telefono ryšio numerių ekonominę vertę, leidžia valdyti jų sudaromus ribotus išteklius pagal Direktyvos 97/13 11 straipsnio 2 dalyje nustatytas sąlygas.

Teisingumo Teismo atsakymas

21 Pagal Direktyvos 97/13 11 straipsnio 2 dalies sąlygas būtina, kad rinkliava tenkintų tris sąlygas. Visų pirma, ji turi leisti užtikrinti optimalų ribotų išteklių panaudojimą. Tokia rinkliava neturi būti diskriminuojanti. Pagaliau nustatant rinkliavą, būtina atsižvelgti į poreikį skatinti naujų paslaugų ir konkurencijos plėtrą.

22 Kalbėdamos apie pirmąją sąlygą, susijusią su optimaliu ribotų išteklių valdymu, Vokietijos ir Jungtinės Karalystės vyriausybės teigia, kad naudotini telefono ryšio numeriai yra riboti ir todėl pirmoji sąlyga yra tenkinama.

23 Šiuo požiūriu pakanka pažymėti, kad 97/13 11 straipsnio 2 dalis iš tiesų leidžia imti rinkliavą, siekiant optimaliai valdyti „ribotus išteklius", bet ši sąvoka neapibrėžta minėtame straipsnyje.

24 Taigi būtina remtis prieš šį straipsnį išdėstytomis nuostatomis, ypač tos pačios direktyvos 10 straipsnio 1 dalimi. Pagal šią nuostatą valstybės narės gali apriboti

individualių licencijų skaičių bet kuriai telekomunikacijų paslaugų kategorijai tik tiek, kiek to reikia skiriant pakankamą telefono ryšio numerių skaičių. Iš to išplaukia, kad Bendrijos teisės aktų leidėjas pripažino, jog telefono ryšio numerių skaičius gali būti ribotas, vadinasi, jie gali būti laikomi ribotais ištekliais.

25 Taigi Direktyvos 97/13 11 straipsnio 2 dalis turi būti išplėsta ta prasme, kad valstybės narės gali nustatyti rinkliavą telekomunikacijų įmonėms, siekdamos optimaliai valdyti telefono ryšio numerių skyrimą.

26 Iš to darytina išvada, kad minėtoje nuostatoje nurodyta pirmoji sąlyga yra tenkinama, jei pareiga sumokėti rinkliavą, kokia nustatyta pagrindinėje byloje aptariamuosiuose teisės aktuose, yra susijusi su telefono ryšio numerių skyrimu.

27 Tačiau tuo atveju, kai atmetamas prašymas skirti telefono ryšio numerius, kai aiškiai nesiekiama naudoti tų numerių ir todėl turimų numerių skaičius nesumažėja, Direktyvos 97/13 11 straipsnio 2 dalies nuostatos nėra taikomos. Šiuo atveju taikytina šio straipsnio 1 dalyje nustatyta bendra taisyklė, pagal kurią bet kokia iš įmonės reikalaujama su leidimų gavimo procedūromis susijusi rinkliava turi būti skirta tik administracinėms sąnaudoms, atsiradusioms nagrinėjant prašymą skirti telefono ryšio numerius, padengti. Pareiga sumokėti rinkliavą, daugiau nei tris kartus didesnę už patirtas administracines išlaidas, prieštarauja šiai taisyklei.

28 Telieka patikrinti, ar pareiga sumokėti rinkliavą už skiriamus telefono ryšio numerius, kokia nustatyta pagrindinėje byloje nagrinėjamuose teisės aktuose, tenkina Direktyvos 97/13 11 straipsnio 2 dalyje nustatytas kitas dvi sąlygas.

29 Kalbant apie nediskriminavimo pareigą, svarbu priminti, kad atsižvelgiant į ją panašios situacijos neturi būti vertinamos skirtingai, nebent toks nevienodas traktavimas būtų objektyviai pateisintas (visų pirma žr. 1999 m. lapkričio 23 d. Sprendimo *Portugalija prieš Tarybą*, C-149/96, Rink. p. I-8395, 91 punktą).

30 Šiuo požiūriu pažymėtina, kad *ISIS Multimedia* ir *Firma O2*, kaip ir *Deutsche Telekom*, yra telekomunikacijų įmonės, veikiančios vietinės abonentinės linijos sektoriuje. Siekdamos teikti savo paslaugas šios įmonės turi būtinai turėti telefono ryšio numerius, kad galėtų juos skirti savo klientams. Taigi šių įmonių situacija paslaugų teikimo požiūriu yra panaši. Be to, neginčytina, kad *ISIS Multimedia*, *Firma O2* bei visi nauji operatoriai, kad gautų telefono ryšio numerius ir įeitų į balso telefonijos paslaugų rinką vietinės abonentinės linijos sektoriuje, turi sumokėti rinkliavą, numatytą *TNGebV* 1 straipsnyje, siejant jį kartu su šio straipsnio priedo B 1 punktu, nors *Deutsche Telekom* turi didelį numerių rezervą, leidžiantį jai veikti rinkoje, ir už kurį ji nemokėjo jokių rinkliavų.

31 Ypač konstatuotina, kad *Deutsche Telekom* ir su ja konkuruojančios įmonės nėra vienodai vertinamos, kiek tai susiję su įėjimu į minėtą rinką.

32 Ta aplinkybė, kad *Deutsche Telekom*, siekdama gauti naujus telefono ryšio numerius turi sumokėti rinkliavą, niekaip nekeičia šios išvados, susijusios su operatorių įėjimu į rinką.

33 Be to, tai, kad *Deutsche Telekom* teisėtai pagal Vokietijos ir Bendrijos teisę, taikomą perdavimo metu, atiteko jos perimtos įmonės telefono ryšio numerių rezervas, taip pat nekeičia minėtos išvados.

34 Tačiau kyla klausimas, ar tai, kad nauji operatoriai skirtingai vertinami tokios įmonės kaip *Deutsche Telekom*, perėmusios monopolinę padėtį užėmusią įmonę, atžvilgiu, gali būti pateisinama; arba, ar tai sudaro diskriminaciją, draudžiamą direktyvos 11 straipsnio 2 dalimi.

35 Vokietijos vyriausybė teigia, kad tai, jog *Deutsche Telekom* nesumokėjo rinkliavos už turimą telefono ryšio numerių rezervą, pateisinama tuo, jog ši įmonė turi užtikrinti visuotinos paslaugos įpareigojimų vykdymą, taip pat garantuoti pensijų išmokėjimą jos perimtiems tarnautojams.

36 Šiuo požiūriu svarbu pažymėti, kad Vokietijos vyriausybė, siekdama pagrįsti savo argumentą, jog minėto rezervo nemokamas skyrimas yra kompensacija už *Deutsche Telekom* tenkančios visuotinos paslaugos įpareigojimus arba įpareigojimus, susijusius su pensijų mokėjimu jos perimtiems tarnautojams, nepateikė skaičių. Kaip Teisingumo Teismas nusprendė anksčiau, kadangi Direktyvos 97/13 11 straipsnio 2 dalyje nustatoma leidžianti nukrypti nuostata iš to paties straipsnio 1 dalyje nustatytos bendros taisyklės, ji turi būti aiškinama siaurai (žr. 2003 m. rugsėjo 18 d. Sprendimo *Albacom ir Infostrada*, C-292/01 ir C-293/01, Rink. p. I-9449, 33 ir 34 punktus). Taigi minėta 2 dalimi pagrįstais pateisinimais negali būti remiamasi abstrakčiai.

37 Atsižvelgiant į aiškinimą, leidžiantį pateisinti skirtingą operatorių vertinimą, pažymėtina, kad įpareigojimas sumokėti mokesčius už skiriamus telefono ryšio

numerius, koks naujiems operatoriams yra nustatytas šioje pagrindinėje byloje nagrinėjamuose teisės aktuose, kai šios rinkliavos sumokėjimas yra būtina sąlyga, siekiant jiems įeiti į balso telefonijos paslaugų rinką vietinės abonentinės linijos sektoriuje, kai įmonė, perėmusi monopolinę padėtį užėmusią įmonę ir gavusi didelį telefono ryšio numerių rezervą, šioje rinkoje gali veikti nemokamai, sudaro šių naujų operatorių diskriminaciją, kuri draudžiama Direktyvos 97/13 11 straipsnio 2 dalimi.

38 Net jeigu Vokietijos vyriausybei pavyktų įrodyti *Deutsche Telekom* turimo telefono ryšio numerių rezervo tariamai nediskriminacinį pobūdį, reikėtų patikrinti, ar atsižvelgiant į minėto straipsnio 2 dalyje nustatytą trečią sąlygą rinkliava, kai skiriami numeriai, yra susijusi su poreikiu skatinti naujų paslaugų plėtojimą ir konkurenciją.

39 Šiuo požiūriu primintina, kad neiškraipyta konkurencija galės būti užtikrinta, tik jeigu atskiriems rinkos subjektams bus užtikrintos lygios galimybės (žr. 2003 m. gegužės 22 d. Sprendimo *Connect Austria*, C-462/99, Rink. p. I-5197, 83 punktą).

40 Teisingumo Teismas toliau nagrinėjo su konkurencijos teise susijusį klausimą, kilusį dėl teisės aktų, numatančių valstybės įmonei, užimančiai dominuojančią padėtį, nemokamai skirti tam tikras veiklos priemones, šiuo atveju – papildomus dažnius judriojo telefono ryšio paslaugų sektoriuje, nors naujas telekomunikacijų operatorius turėjo sumokėti mokesčius už įsigytą licenciją, susijusią su tuo pačiu sektoriumi. Šiuo požiūriu Teisingumo Teismas nusprendė, kad tokie teisės aktai, išplėsdami arba sustiprindami šios įmonės dominuojančią padėtį, gali pažeisti EB 82 straipsnio nuostatas. Tačiau jis nurodė, kad konkurencijos taisyklės nedraudžia tokių teisės aktų, jeigu dominuojančią padėtį turinčios valstybės įmonės pirmiau sumokėta rinkliava, siekiant gauti licenciją judriojo telefono ryšio srityje, taip pat papildomų dažnių skyrimas nemokamai, atsižvelgiant į ekonomines sąlygas, pasirodo lygia-

verčiai dalykai rinkliavai, kuri buvo nustatyta konkuruojančiai įmonei (žr. minėto sprendimo *Connect Austria* 85–90 punktus).

41 Reikia atlikti analogišką lyginamąjį vertinimą, susijusį su dominuojančią padėtį užimančiai įmonei ir su ja konkuruojančioms įmonėms taikomomis rinkliavomis už skiriamus telefono ryšio numerius.

42 Šiuo požiūriu pažymėtina, kad dominuojančią padėtį užimanti įmonė, t. y. *Deutsche Telekom*, nesumokėjo jokių mokesčių už skiriamą labai didelį kiekį telefono ryšio numerių ir kad ši įmonė mano turinti mokėti mokesčius tik už naujai skiriamus numerius, nors su ja konkuruojančios įmonės, nauji telekomunikacijų operatoriai, turi mokėti mokesčius iš karto skyrus pirmą telefono ryšio numerį.

43 Taigi neginčytina, kad ši rinkliava, kuri apskaičiuojama atsižvelgiant į skirtų telefono ryšio numerių ekonominę vertę, yra didelė našta telekomunikacijų įmonėms. Naujų telekomunikacijų operatorių atveju ši našta apsunkina jų pirminį biudžetą, reikalingą steigiantis vietinės abonentinės linijos sektoriuje.

44 Iš to matyti, kad nauji telekomunikacijų operatoriai atsiduria nelygioje padėtyje, palyginti su dominuojančią padėtį užimančia įmone, gaunant telefono ryšio numerius ir todėl konkurencija balso telefonijos paslaugų rinkoje vietinės abonentinės linijos sektoriuje yra iškreipta.

45 Užuot padedant naujiems operatoriams įeiti į telekomunikacijų rinką, kaip nurodyta Direktyvos 97/13 penktoje konstatuojamoje dalyje (žr. minėto sprendimo *Albacom ir Infostrada* 35 punktą), ir mažinant konkurencijos sąlygų skirtumus tarp dominuojančią padėtį užimančios įmonės ir naujų operatorių telekomunikacijų rinkoje, teisės aktais, kaip yra pagrindinėje byloje, siekiama šiuos skirtumus išlaikyti. Jais sudaroma kliūtis naujiems operatoriams įeiti į minėtą rinką ir todėl stabdomas konkurencijos ir naujų paslaugų plėtojimo skatinimas, o tai prieštarauja trečiai sąlygai, nustatytai Direktyvos 97/13 11 straipsnio 2 dalyje.

46 Taigi į pirmąjį klausimą reikia atsakyti, kad Direktyvos 97/13 11 straipsnio 2 dalis draudžia nacionalinės teisės aktuose, kokie nagrinėjami pagrindinėje byloje, naują telekomunikacijų operatorių įpareigoti sumokėti rinkliavą už naujai skiriamus telefono ryšio numerius, kuri apskaičiuojama atsižvelgiant į jų ekonominę vertę, kai toje pačioje rinkoje dominuojančią padėtį užimanti telekomunikacijų įmonė nemokamai perėmė didelį telefono ryšio numerių rezervą, kurį turėjo jos perimta įmonė, užėmusi monopolinę padėtį, ir kai nacionalinės teisės aktai draudžia imti tokią rinkliavą už šį rezervą *a posteriori*.

Dėl antrojo klausimo

47 Atsižvelgiant į pirmojo klausimo atsakymą, į antrąjį klausimą atsakyti nereikia.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

48 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą dėl prejudicinio sprendimo pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų

klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

1997 m. balandžio 10 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 97/13/EB dėl bendrųjų leidimų ir individualių licencijų išdavimo telekomunikacijų paslaugų srityje bendrųjų principų 11 straipsnio 2 dalis draudžia nacionalinės teisės aktuose, kaip antai nagrinėjamuose pagrindinėje byloje, naują telekomunikacijų operatorių įpareigoti sumokėti mokesčius už naujai skiriamus telefono ryšio numerius, kai toje pačioje rinkoje dominuojančią padėtį užimanti telekomunikacijų įmonė nemokamai perėmė didelį telefono ryšio numerių rezervą, kurį turėjo jos perimta įmonė, užėmusi monopolinę padėtį, ir kai nacionalinės teisės aktai draudžia imti tokią rinkliavą už šį rezervą *a posteriori.*

Parašai.